

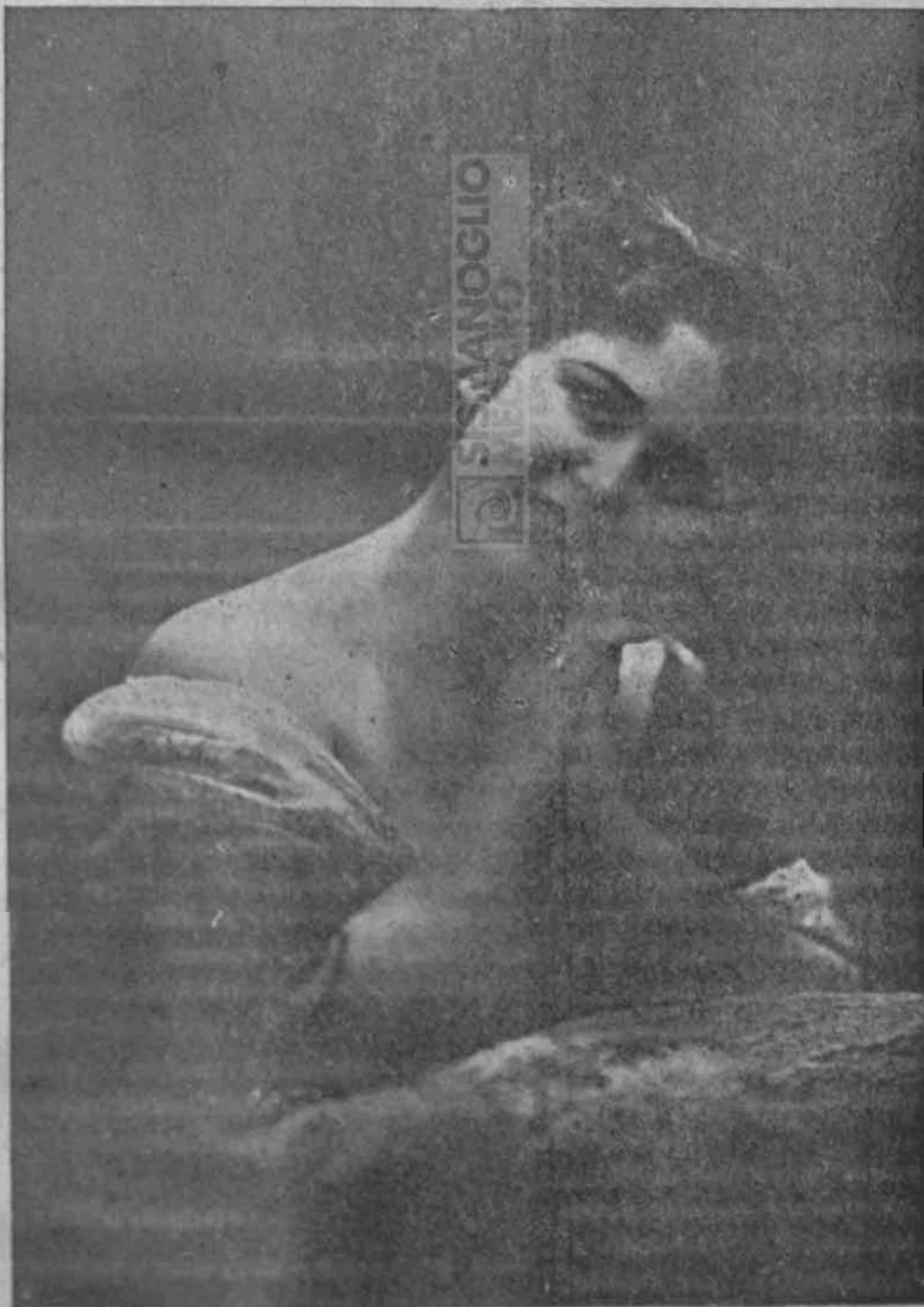
ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Γαλατῆ, Μουμχανὲ Νομικὸ Χὰν Ἀριθ. 12--13 Ἀριθ. Τηλεφ. 1688 Πέραν


ΑΠΟ ΤΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΣ ΑΠΟΛΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ



Ἡ ὑψίστωνος κ. Ἀλεξάνδρα Καλλινέα.

Ἡ ὡραία, ἡ ἀληθινὴ καλλιτέχνης τῆς ὁποίας τὸ ἄλαντον ξετρελλαίνει καθημερινῶς τοὺς πολίτας.

== Στὴν κομψὴν σάλα τοῦ κ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΤΟΥ θὰ μάθετε νὰ χορεύετε μὲ γοῦστο. ==



ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τὸν συνήντησα εἰς τὸν περίπατον μὲ τὸ παιδάκι τοῦ μόνου.

— Διάβολε, εἶπα, χωρὶς τὴν γυναῖκά σου στὸν περίπατον, αὐτὸς ποῦ τὴν ἔπαυσε παντοῦ καὶ πάντα μαζί ὡς ἀναπόσπαστην ἀπὸ τὸ πλευρό του;

— Πῶς αὐτὸ τὸ θαῦμα σήμερα, τὸν ἐρωτῶ; Χωρὶς τὴν γυναῖκά σου; Τί τὴν ἔκαμες; Εἶνε ἀρρωστη; Μὰ τότε πάλιν θὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ βγῆς στὸν περίπατον.

— Δὲν εἶνε ἀρρωστη, μὲ λέγει μ' ἕνα μικρὸ χαμόγελο, παραγμῆνος ἀπὸ τὴν ἐρώτησίν μου. Ἐφυγε.

— Νὰ κι' ἕνα ὄγδοον θαῦμα. Ἄφησες τὴν γυναῖκά σου ἐπὶ τέλους ὡς ἀναπνεύσῃ λίγο ἀέρα μακριὰ σου. Ὁρισμένως ὅμως πολὺ μικρὸ θὰ εἶνε τὸ ταξιδάκι ποῦ τῆς ἔδωσες ἀδειαν.

— Ναί, γιὰ ταξιδάκι παντοτείνου ἔφυγε μὲ τὸν ἐρωμένο της. Μ' ἔδωκε τὴν ἰδιοτροπία νὰ εἶμαι 4-5 ὥρες τὴν ἡμέρα μόλις μακριὰ της, κατόρθωσα καὶ μ' ἀπατοῦσε. Μὰ ἦταν τόσο τεχνήτρα ἢ ἀθλία ποῦ ὁ κόσμος ὅλος νὰ μὲ πῶλεγε δὲν θὰ τὸ πίστευα. Εἶχες δίκαιον νὰ μὲ λές πῶς ἢ πανδειὰ εἶνε τυχερὸ παιγνίδι, ποῦ σπάνια κερδίζει κανεὶς. Εἶνε σὺν νὰ δοκιμάσῃς ἕνα πείραμα πολὺ ἀσχημὸν, ὅταν δὲν ἐπιτύχῃ. Μὴν πανδρευθῆς, καλὰ θὰ κάμῃς. Ζῆσε τὴν ἐλεύθερον ζωὴν. Μὴ θελήσῃς νὰ ταράξῃς τὴν ζωὴν σου μὲ καμμιὰ ἀποτυχίαν σὺν τὴν δικήν σου. Καὶ μὲ δευγῆθηκε πῶς μίαν ὡραίαν πρωΐαν ὄχθετο ἀποδοῦσα μὲ τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας της ἢ γυναῖκά του, ἀφήνουσα ὡς μόνον ἴχνος τῆς ἐπιστολῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξέθετε τοὺς λόγους τῆς φυγῆς της, εἰς τὸν ἀτυχῆ σύζυγον. Μ' ἔδωκε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν διάδοσα:

ΤΡΙΤΗ,

Σκέπτομαι τὴν ἀγανάκτησίν σου, ὅταν θὰ ἔλθῃς καὶ θὰ εὖρης μόνον τὸ παιδάκι

σου. Μ' ἔδωκε τὸν περιορισμὸν σου κατόρθωσα νὰ σὲ ξεφύγω. Μὴν παραπονεθῆς καθόλου, ἀφοῦ δὲν μὲ κατάλαβες. Σεφώνησε εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ποῦ θὰ σὲ πῆ ἀπατημένον, ὅτι δὲν εἶσαι. Ἐφυγα, γιὰτὶ μὲ παρεξήγησες.

Ἐπιθυμοῦσα τὴν ζωὴν διὰ νὰ εἶμαι ἐρωμένη σου, ὄχι γυναῖκά σου, ἠθέλησα, ὄχι, μόνον δέκα χρόνια, ἀλλ' ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου νὰ σὲ λατρεύω καὶ μόνον. Νὰ εἶμαι σκλάβος σου γιὰ νὰ μὲ ἀνήκῃς. Ἐγενήθηκα εἰς τὸν κόσμον μ' ἕνα μεγάλο αἰσθημα. ἕνα πάθος, ἕνα ὄνειρον, ἕνα ἰνστικτον: τὴν ἀγάπην τὴν ἀληθινήν. Καὶ στὸν δρόμον τῆς ζωῆς ἢ Μεγάλῃ τύχῃ εἶσθαι μὲ πρόσταξεν νὰ χάρισω τὴν δύναμί μου αὐτῇ. Σ' ἔπεισα ἐνόμισα πῶς ἤϊρα τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἀνδρός μου. Γελάσθηκα.

Στὸ τέλος κατάλαβα πῶς ἦμουν σὲ ὄνειρον ὄχι στὴν ἀλήθειαν. Δὲν κατάλαβες τὸ πάθος μου, γιὰτὶ δὲν εἶχες τὸ ἰδανικὸ ποῦ ζήτησα: τὸ σπάνιον στὸν κόσμον. Ἐπιθυμοῦσα, ὅτι ὅλοι οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι. Μάθε ὅτι ὁ γάμος εἶνε τὸ ἄδρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀρχίζει νὰ φθίνῃ, νὰ σβόνη, νὰ ψυχορραγῇ ἢ ἀγάπη. Ὁ γάμος εἶνε ὁ φονιάς τῆς ἀγάπης. Ὅταν ὁ γάμος δεθῇ ὡς ἀποτέλεσμα εἰς τὴν ἀγάπην, εἶνε νὰ σὺν τὴν ἰσοῦσαν γιὰ πάντα καὶ σὲ γυναῖκες σὺν ἐμένα, ἢ ἀγάπη σ' αὐτῇ τὴν περιστάσει γυρνᾷ σὲ μίσος ἀδοῦστο, σ' ἀποστροφή.

Θέλησες καὶ μ' ἔπεισες σὲ στιγμὴν ἀδυναμίας νὰ γίνω γυναῖκά σου. Μὲ πανδρευθῆκες. Σκότωσες τὴν λατρεία μου τὴν τυφλὴν γιὰ σένα. Σὲ μίσησα. Ἄς μὴ μ' ἔσπρηνες εἰς τὴν σαρκικὴν σου ἐπιθυμίαν κι' ἄς μὲ σκότωνες. Ἀνθρώπε ποῦ ἐπιθυμοῦσα σάρκα! Ἀνάξια τῆς λατρείας μου. Γιὰ νὰ ζήσω τ' ὄνειρον μου, ἔζησες τῆς ἐπιθυμίας σου. Αὐτὸς ποῦ ἠκολούθησας ἰσως καὶ νὰ μὴν εἶνε ἄξιος καὶ τόσῃς λατρείας, μὰ διαβάξω στὰ μάτια του, ἐκεῖνο ποῦ γελάσθηκα πῶς διάδοσα στὰ μάτια

σου: ὅτι δὲν ἔχει ψυχὴν μὲ σαρκικὰς ἐπιθυμίας. Θὰ τὸν λατρεύσω τυφλὰ καὶ θὰ σκοτωθῶ τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ θελήσῃ τῆς ἐπιθυμίας σου. Τῆς ἀγάπης τὸ πάθος εἶνε τόσο μεγάλο μέσα στὴν ψυχὴν μου, ἰνστικτικὸν πειά, ποῦ νίκησε τὸ ἄλλο ἰνστικτικὸν τῆς μητρικῆς ἀγάπης. Προτιμῶ, νὰ λατρεύω τὸν ἐρωμένο μου, ἔστω κι' ἐξευτελισμένην παρὰ τὸ παιδί μου. Δὲν μὲ μέλει γιὰ τὸν κόσμον. Μ' ἀρέσει ὁ δικός μου κόσμος τῆς ψυχῆς μου καὶ τῆς καρδίας μου. Ἄς εἶνε ἰδικός σου ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς καρπὸς τῆς βδελυρᾶς ἐπιθυμίας σου.

Δίπλωσε τὸ γράμμα ποῦ τοῦ ξανάδωσα, τὸ φίλησε καὶ δύο δάκρυα κύλισαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

— Ἡ γυναῖκα ποῦ ἀγάπησες, φίλε μου, ἦταν γυναῖκα αἰσθηματικὴ, ρομαντικὴ, τρελλὴ γιὰ τοὺς πολλοὺς. Τέτοιαι γυναῖκες εἶνε σπάνιαι πολὺ. Γυναῖκες ποῦ γεννιοῦνται μὲ τὸ αἰσθημα τῆς ἀγάπης καὶ ζοῦν γι' αὐτὸ μόνον. Ὅσον κι' ἂν τῆς προσέξῃς κι' ἂν τῆς ἐξετάσῃς δύσκολον νὰ τῆς καταλάβῃς. Γιὰτὶ εἶνε λεπτὴ πολὺ, ὅπως τὸ αἰσθημα ποῦ τῆς ζῆ. Ὅλες κατανοοῦν θύματα τοῦ παραφόρου πάθους των. Εἶνε γυναῖκες παράξεναι τελειότητες ψυχικὰς.

Καὶ θυμήθηκα τὴν μεγάλην αἰσθηματικὴν Sand ποῦ μὰς ἔδειξε μὲ τὰ ἔργα της τοῦ εἶδους τῆς τῆς γυναῖκες. Γι' αὐτὴς τῆς γυναῖκες, εἶπεν ἡ Carmen Silva ἢ δύναμις τοῦ ἔρωτος ὀνομάζεται καὶ δύναμις τῆς θυσίας.

— Εἶνε φοβερὸς ὁ βαθμὸς τῆς ἀγάπης, ποῦ φθάνει ἢ γυναῖκα ποῦ ἀγαπᾷ, εἶπα στὸ φίλον μου. Μὲ τὸν γάμον ἠνάγκασες τὴν καρδίαν ἐκείνης ποῦ τόσα χρόνια πρὶν τὸν γάμον σὲ λάτρευε, ὅσῃς νὰ παίζῃ τρομερὰ τραγωδία. Καὶ σὺ θύμα, μὰ κι' ἐκεῖνη.

Μ' ἔσφιξε νευρικά τὸ χέρι, κατέπιε δύο δάκρυα καὶ σέρνοντας τὸ παιδί του, ἀπ' τὸ χέρι, ἔφυγε.....

Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ



ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΛΟΥΙΖΗΣ ΧΕΪΛΤΖΕΡΣ

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ

Τουλάχιστον έτσι συνήθιζαν να την λένε. Τώρα την λένε κάποιες άλλοιως. Μά την ημέρα που η Γερτρούδη ήταν Γερτρούδη, κανείς δεν σκέφθηκε να την πη άλλοιως. Είχε ακόμη κι όταν πήγαινε σχολείο, τέτοιο ηγεμονικό τρόπο που σ'αυτή κτύπαζε και έμενε κυρία του έαυτού της, ώστε το φιλικό «Ζέρη» έρχονταν μονάχο του στα χείλη σας.

Υψηλή, λιγνή, με μαλλιά — αληθινά φάδια άράχνης—σάν από θαμπό χρυσάφι, μ'ένα στόμα σαν μιάς υπεροπτικής βασίλισσας, με μάτια τόσον πυκνά γαρνιρισμένα από βλέφαρα και τα φρύδια της—ώστε αν καμιά φορά εύρισκε δυσκολία να σ'αυτή προσέξω—αυτή ήταν η Γερτρούδη στην πρώτη της νύχτη.

«Αχ! Αν οι γονείς της Γερτρούδης δεν είχαν την περιουσία τους πριν η Γερτρούδη μεγαλώσει! «Με εκείνα τα μάτια της θα γίνονταν δούκισσα» έλεγε συχνά η μητέρα της μ'ένα δάκρυ στα μάτια. Μά εν πάση περιπτώσει, την έχασαν και η Γερτρούδη, αντί δούκισσα, έγινε παιδαγωγός.

Η Γερτρούδη ήταν παιδαγωγός ακριβώς τρεις εβδομάδες. Στο τέλος της χρονικής αυτής περιόδου η μητέρα των παιδιών, κατάλαβε ότι ο σύζυγός της έχρειάσθη ακριβώς τρία δευτερόλεπτα διά ν'ανακαλύψει, ότι η Γερτρούδη ήταν πάρα πολύ «νόστιμη» διά να είναι παιδαγωγός .. και την έδιωξε.

Η Γερτρούδη ύστερα απ' αυτό έπηγε σ' ένα γραφείο. Δεν έγνωριζε τίποτε από γραφομηχανή ή από λογιστική, αλλά, κατά τ' άλλα ήταν πολύ έξυπνη. Τουλάχιστον έτσι έβεβαίωνεν ο κύριος που την προσέλαβε εις την υπηρεσίαν του. Και τόσον βέβαιος ήταν γι' αυτό ώστε της έβαλε ένα τραπέζι μέσα στο ιδιαίτερό του γραφείο.

Υστερα απ' όλιγον καιρόν η Γερτρούδη ανέκαλυψε, ότι δεν της άρεσε καθόλου η ζωή της πόλεως. «Οι άνθρωποι είναι τόσον ζφά!» είπε της μητέρας της, μιά ημέρα με μάγουλα πυρωμένα σαν φωτιά. Ανέβηκε στην Σκηνή χορεύτρια, με τριάντα σελίνια την εβδομάδα, και ζούσε τό σπύτι με τον μισθό της, και ποτέ δεν άπάντησε στα μπιλετάκια που έλάμβανε, και φορούσε πάντοτε τό ίδιο «μπλου» έπανοφόρι και τό ίδιο πουκαμισάκι.

«Ποτέ δεν θα γίνω ήθοποιός», έσκέπτετο με αίσθημα περιφροσύνης ο διευθυντής του θεάτρου, μά ήταν πάρα πολύ «θεωρητική», δι' αυτό την έκράτησε, και όταν η Γερτρούδη προσέβαλε τον διευθυντήν, δίνοντάς τον ένα μπάτσο εις τό πρόσωπον, τότε φυσικά, ώφειλε να φύγη.

Η Γερτρούδη αναζητούσε ακόμη κάποιο νέον έπάγγελμα, όταν η μητέρα της απέθανε από κρυολόγημα, και ο πατέρας της, εύρισκοντας την ζωή πολύ άνούσια δίχως τον συνηθισ-

μένο του σύντροφο, προτίμησε άμέσως να την ακολουθήση.

Όταν η Γερτρούδη έπλήρωσε τά έξοδα των κηδειών και άγόρασε ένα μαύρο, πένθιμο φόρεμα, εύρηκε ότι είχεν άπομείνει ακριβώς με μισό τάλληρο . . . και ύστερα; . . . ούτε αυτή δεν ήξευρε καλά-καλά. Είχεν άκούση, άόριστα πώς ύπήρχαν ξενοδοχεία και λέσχες γιά τά κορίτσια που δεν έχουν που γιά πάνε. Έξώδευσε λοιπόν τό μισό της τάλληρο σ' ένα «καλό» γεύμα,—είχεν άκούση πώς σ' αυτά τά μέρη δεν δίνουν πολύ φαγητό—και βγήκε διά ναύρη ένα απ' αυτά τά μέρη.

Στό τέλος της ημέρας η Γερτρούδη ακόμη έψαχνε. Είχε περιπατήσει όλην-σχεδόν την ημέραν, και τά πόδια της την πονούσαν απ' την κούρασι.

Άρχιζε μάλιστα και να βρέχη. Και πεινούσε πεινούσε πολύ.

Καθώς στάθηκε ξεψυχισμένη έξω απ' την πόρτα ενός ρεστωράν, που απ' τά παράθυρά του έπεφταν μακρινές ώχροκόκκινες λωρίδες φωτός επάνω εις τό πεζοδρόμιον, ένας κομψός κύριος, που έβγαινε από ένα διπλανό καπνοπωλείον, έρριψε τά μάτια του επάνω στην Γερτρούδη, και την ίδια στιγμή έπεσε κι' αυτός στα μάτια της.

Η Γερτρούδη τον άνεγνώρισε άμέσως.

Ήταν ο διευθυντής του θεάτρου, όπου έργάζονταν, και που τον έδωσε τον μπάτσο.

Ο διευθυντής την έγνώρισε επίσης.

Γιά μιά στιγμή φάνηκε πώς θα εξακολουθούσε τον δρόμο του, μά κάτι στην θλιβερή όψη της Γερτρούδης, και στα λερωμένα της ρούχα σαν να τράβηξε τό μάτι του. Πλησίασε και την έβγαλε τό καπέλλο.

Αυτήν την φορά η Γερτρούδη δεν τον μπάτσοισε

. . . Τώρα την λένε Ζέρη.

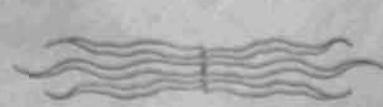
(Εκ του Άγγλικού)

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Ζητούμεν συγγνώμην παρά των κ. κ. συνδρομητών μας διά την καθυστέρησιν του ήμερολογίου προελθούσαν εκ της άργοπορίας της άνατυπώσεως αυτού.

Παρακαλούνται οι καθυστερούντες εκ των κ. κ. συνδρομητών την συνδρομήν αυτών, όπως εγκαίρως αποστείλωσιν αυτηνεις τά γραφεία μας.

Επίσης παρακαλούνται οι κ. κ. συνδρομηται να μās άγγέλωσι πāsαν άταξίαν περι την άποστολήν του φύλλου.



Η ΛΑΤΕΡΝΑ

Ήταν εκεί στην μέση του καφερείου, καμαρωμένη ή λατέρνα με τά χρωματιστά μπαλόνια και τις τρεμουλιαστές χάντρες.

Στό πλάι της σαν έρωμένος στα πλευρά της άγάπης του, ήταν ο Διαμαντής ένα παλληκάρη ίσα με κεί πάνω με μαλλιά γυρισμένα έξω από ένα ολοστρόγγυλο φεσάκι μ' ένα τσιγάρο στ' αυτί κ' ένα μαντήλι στό λαιμό.

Κι' έπαιξε ή λατέρνα πεταχτά τραγουδάκια και χώρευαν γύρω της παλληκάρια και χώρευαν λαχταριστές κοπέλλες κι' έσπαναν ποτήρια και κολνουσαν στό μέτωπο του Διαμαντή γυαλιστερά γροσάκια. Πόσες γενεές διασκέδασαν μ' αυτή την λατέρνα! Πύσοι ξέχασαν τό πάθος τους μέσα στους ήχους της.

Μά ή λατέρνα έπαιξε πολλά χρόνια και κουράστηκε

Η φωνή της πειά βγαίνει βραχνή . . .

Ένα πιάνο τώρα είναι στη μέση του καφερείου.

Ένας με πολλά μαλλιά πηγαινοφέρνει τά χέρια του και σκορπά κάτι παθητικές νότες.

Κι' ή λατέρνα, ή φτωχή λατέρνα, είναι ριχμένη εκεί σε μιά κόχη χωρίς τά χρωματιστά μπαλόνια και τις τρεμουλιαστές χάντρες. Ο Διαμαντής με τό κεφάλι γυρμένο επάνω της, άκούει τις νότες του πιάνου. Τό τσιγάρο έπεσε απ' τ' αυτί του και τό μαντήλι δεν είναι πειά στό λαιμό του. Και στέκονται βουβοί κι' οί δυο κ' άκίνητοι και βλέπουν μισαδακρυσμένοι τον άνθρωπο με τά πολλά μαλλιά που πηγαινοφέρνει τά χέρια του. . .

Ο κόσμος που τους βλέπει χαμογελά με ένα ειρωνικό χαμόγελο ψιθυρίζοντας;

Καυμένη Διαμαντή! Καυμένη λατέρνα!

Η. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΣ



ΤΙ ΖΗΤΗΣΑ!

Δέν ζήτησα απ' τη Μοίρα μου πλούτη και μεγαλεία

ούτε παλάτια ύψηλά!

Μόνο άγάπη θέλησα, μεγάλη να μου δώση

να σ' αγαπώ παντοτεινά.

Αιώνια ή άγάπη μου, έσένα να σκεπάζη

με χάρδια και φιλιά.

Όλη ή ζωή μου νάτανε γιά τη γλυκειά σου

[νειότη

ύμνος και ψαλμουδιά!

Γ. ΒΟΥΓΑΡΑΚΗΣ



I. ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ

ΒΙΡΓΙΝΙΑ

(Συνέχεια)

Ζούσα και την ματιά της που με μίλουσε τόσο δυνατά χύλιες φορές, όσο ποτέ δεν θα κατόρθωνε ή φωνή της.

Ω! τα μάτια της. Τα μάτια της τα ωμορφα τα καστανατά μοναδικά στο κόσμο.

Σ' όλον τον κόσμο μοναδικά για μένα τα ξεούσα άχόρταγα. Είχαν μέσα τους, όλην την τρέλλα και την γλύκα των νιάτων μας. Ούτε λεπτό ζωής μου δεν περνούσε να μην είναι θυσία για την εύτυχία της για την χαρά της.

Κάθε προσπάθειά μου ή αρχή ήταν ή εύτυχία της. Σ' ένα όριον προσπαθούσα να φθάσω πάντα εκεί που θα εύρισκα εύτυχία παντοεινή για να στήσω θρόνο σε άτμόσφαιρα γλυκιά να ήσυχάση. Εκείνη αυτό ήταν ό πόθος μου ό μεγάλος ή μοναδική μου επιθυμία.

Και ή εύτυχία της ήταν σύνολον έμορφής της αγάπης που διψούσαμε και οι δυό. Γι' αυτό την αγαπούσα, πολύ την αγαπούσα. Όλοζώντανα τό αισθανόμουν σε κάθε στιγμή της ζωής μου. Και ή τρέλλη εύτυχία να χαίρεται Εκείνη ζώντας την αγάπη μου.

Χαίρονταν, αλήθεια χαίρονταν παρά πολύ, όταν σαν παιδάκι έζούσε στα χέρια μου.

Όταν βουτηγμένοι ως την ψυχή στην άληθινή εύτυχία ζούσαμε την χαρά, θαρρούσαμε που θα μάς κηρύξουν έμένα βασίληα και εκείνη βασίλισσα. Δεν ήταν τίποτε ή δόξα των βασιληάδων, μά σαν άνθρωποι που είμαστε μ' αυτό τό μέτρον της δόξης πολλές φορές μετρούμε την εύτυχία μας.

Και αισθάνομαι την μεγαλύτερη εύχαρίστησι να την βλέπω, να ξετρελλαινείται μέσα στην ήρεμη φλόγα της αγάπης, σαν πεταλούδα που χαίρεται γύρω στην λάμψη της λάμπας. Την ξεχώρισα απ' της άλλες ακόμα γιατί ήταν άλλοιώτως με την ιδιόρρυθμη μελαγχολία της.

Νόμιζε κανείς πως είχε μέσα της όλόκληρο βασίλειο πίκρας. Πάντα στο πρόσωπό της είχε ζωγραφισμένη μιá άλλοιώτικη μελαγχολία παραπονιάρικη που γεννούσε την μεγαλύτερη συμπάθεια για έ-

κείνην. Τό γέλοιο, τό μίλημα, τό τραγούδι τό παρακάλιο της, όλα, μά όλα της, είχαν βάσι την μελαγχολία.

Θαρρούσα κι' όλα τα έμορφα της — και τί δικό της δεν ήταν έμορφο — τα αποτελείωνε προσθέτοντας και λίγη μελαγχολία. Ήταν πάντα ή τελευταίες πινελιές που κάθε καλός ζωγράφος προσθέτει στ' άριστούργηματα πάντα για να τό κάμη τέλειο κι' έμορφώτερο.

Ω! τί μαγική, τί παθιασμένη ήταν, σαν ήταν μελαγχολική. Θαρρούσε, όποιος την αντίκριζε πως ήταν άριστούργημα παραπονεμένο καλού ζωγράφου.

Όση μελαγχολία είχε στο πρόσωπό της τόσο πάθος μεγάλο είχε στην καρδιά της.

Και είχε όρες που όλόκληρον με καίαντύνουσε, σκλάβο της θεληματικό, σαν μ' έβλεπε κατάματα, όλα της τα ψυχικά προτερήματα και τό πρόσωπό της χρωματισμένο μελαγχολικά.

Πώς δεν σκλαβώνεται, δεν αναβαίνει ή ψυχή του σε ιδιαιτερώτερα ιδιώδη, σε ύψηλότερες ιδέες σ' ήν αντίκριζε με καρδιά καλλιτεχνική, άριστούργημα τέλειο εις όλες τις εκφράσεις.

Πώς να μη γεμίσω απ' τα καλύτερα αισθήματα της ύψηλότερας ιδέας — σαν έβλεπα με τόσην αγάπη τό τέλειο, τό συμπαιθότατο, τό μελαγχολικό αυτό άριστούργημα των όνείρων μου ζωντανό; Όλοζώντανο άριστούργημα της καλλιτεχνίας της αγάπης. Πώς να μην είμαι σκλάβος της παντοεινός έγώ που πρώτη φορά είδα καλλιτέγνημα τέλειο;

(Ακολουθεί)

Η «NEA GENE A» εν Σμύρνη.

Άνταποκριτής της ήμετέρας έπιθεωρήσεως εν Σμύρνη είναι ό κ. Δ. Γ. Μιλάνος, δι' ό παρακαλούμεν τους Σμυρναίους, διά πών τό άφορών την «Νέαν Γενεάν» να άπευθύνονται εις αυτόν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ



Η ΑΓΑΠΗ

Η αγάπη, ή άληθινή αγάπη, ή μεγάλη αγάπη είναι μιá δύναμις που αρχίζει απ' τον Άμέτρητον στην δύναμιν και φθάνει έως στους μικρούς ανθρώπους. Η άληθινή αγάπη γκρεμάει, σκοτώνει, ξεριζώνει, θεμελιώνει, αναποδογυρίζει νόμους και δυνάμεις, ανυψώνει άσήμαντους — κατά τους άλλους — δοξάζει, εξισώνει.

Όλες ή καρδιές δεν αισθάνονται την μεγάλη αγάπη. Δεν μπορούν. Ψυχές και καρδιές λεπτές, πολύ λεπτές, εύγενικές, μ' όμορφα, που καμμιά φορά συμφωνεί και με την έμορφή του σώματος, είναι, για να γενθούν τον γλυκόπικρο, τον θείο καρπό της αγάπης. Είναι άλλοιώτικες, ξεχωριστές, εύγενικές ή καρδιές εκείνες που προσκυνούν και προσεύχονται εις τό όνομά μά της, εις τό όνομα που λατρεύουν ως άλλον Θεόν: την Άγάπην.

Η αγάπη σκορπεί την χαρά και την λύπη μά και την εύτυχία. Σκορπεί στο μεγάλο όντρο της ζωής την εύτυχία την άπέραντη. Ναι, την άπέραντη γι' αυτό δύσκολα πιίνεται κι' εύκολα φεύγει.

Θέλει δύναμη να κρατηθή τό βάρος της αγάπης, ό βαρύν σταυρός.

Είναι δυνατοί στην ψυχή εκείνοι, που την αισθάνονται την αγάπη και λίγοι.

Οι άλλοι οι μικροί, οι αδύνατοι ψυχής και καρδιάς δεν την αισθάνονται την άπέραντη, την άμέτρητην αγάπη, ούτε την καταλαμβάνουν.

Τό σιγαάνι της αγάπης τό πλεγμένο με τα πειό έμορφα και ποιητικά λουλούδια του Παραδείσου, είναι στολισμένο και μ' άγκάθια πολύ τυραννικά, που δίνουν πόνοους μαρτυρικούς, γι' αυτό δεν είναι και για κάθε καρδιά, κάθε ψυχή.

Από τής «Ελευθερίας»



ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΝΑΣ ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΦΙΛΟΣ

Ο μόνος που επάλασε και ενίκησεν επί τέλους, ο μόνος που δεν έφυγε, που δεν εξηφανίσθη την εποχήν του αποκλεισμού που δεν υπήρχε τίποτε εις την αγοράν αὐτὸς εὐθριάμβευε. Δὲν εγκατέλειπε τοὺς Ἀθηναίους οὔτε μιὰ στιγμήν.

Ἡ ζάχαρη ἔλειψε, τὸ ψωμί ἔλειψε, τὸ οἰνόπνευμα ἐξηφανίσθη. Ὅλα μὲ τὴν σειράν των ἐμπήκαν εἰς τὰς ἀποθήκας. Αὐτὸς ἔμεινε δίπλα μας.

Βαρύς, γλυκὺς, μέτριος, εὐαφρὸς, μᾶς ἤρχετο πάντοτε μαζί μὲ μιάν νεάν εἶδησιν, μὲ ἓνα τηλεγράφημα ἐκ τοῦ μετώπου. Ὁ καφές! Τοῦ χρειάζεται ἓνας ὕμνος. Ἐνας ὕμνος στὴν ἀφοσίωσίν του, στὴν πίστιν του, στὴν εὐληκρίνειάν του, στὸ θάρρος του, στὴν τιμιότητά του. Γιατὶ ὑπῆρξε καὶ τίμιος. Δὲν ὑπερέβη τὰ τριάντα λεπνά. Τὸ σπαρματοσέτο εἶχε μιὰ φορὰ κι' αὐτὸ εἴκοσι λεπτά ἔφθασε τὴν δραχμὴν. Καὶ δὲν ἀρκεῖ αὐτό. Ἀπέκτησε καὶ εὐαισθησίαν. Σβύνει σὲ μιὰ ὥρα μὲ ταχύτητα μὲ τὴν ὁποίαν σβύνει ἡ λογοκρισία τὰ ἄρθρα τῶν ἐφημερίδων.

Ἄνεκτίμητος φίλος, πολίτιμος σύντροφος. Εἰς τὴν εποχὴν που δὲν υπήρχε ζάχαρη αὐτὸς τὰ κατάφερε νὰ εἶνε γλυκὺς ὅταν ἡ ἀνθρωπότης ἦτο σοβαρὰ καὶ σκυθρωπὴ μέσα εἰς τὴν θύελλαν τοῦ πολέμου αὐτὸς ἦτο εὐαφρὸς.

Δὲν ὑπάρχει παράδειγμα καλωσύνης.

— Γκαρσόν, ἓνα καφέ!

Ἡ εἰρήνη

Μερικοὶ ἀπαισιόδοξοι ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ εἰρήνη δὲν θὰ εἶνε παγκόσμιος· πρῶτον διότι μιὰ εἰρήνη ὅσον δικαία καὶ ἂν εἶνε δὲν εἴμπορεῖ παρὰ νὰ δυσανεκτήσῃ μερικοὺς καὶ δεύτερον διότι ὁ πόλεμος εἶνε μιὰ ἀνάγκη εἰς τὴν ἀνθρώπων που ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἐμφανισθῇ καὶ πάλιν

Αὐτὰ τὰ λέγουν ἐκεῖνοι που θέλουν νὰ ἔχουν ἀντίρρησην καὶ διαφωνοῦν. Ἡ εἰρήνη εἶνε *θηλυκοῦ γένους* εὐτυχῶς καὶ πᾶν ὅ,τι εἶνε *θηλυκοῦ γένους* εἶνε *παγκόσμιον*.....

Δὲν ἀνήκει εἰς ἓνα ποτέ. Καὶ δὲν δυσανεκτεῖ κανένα.

Ὁ μόρτης

Ἐἴπα παραπάνω ὅτι ἡ γυναῖκες ἀνέχον εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Αὐτὴν τὴν ἰδέαν δὲν

τὴν ἔχω ἐγὼ μόνον. Εἶνε πεποιθήσις τῶν περισσοτέρων ἀνδρῶν. Ἐνας μόρτης προχθὲς παρεπονεῖτο γιὰ τὰ μέτρα που ἔλαβε τὸ Ὑπουργεῖον ἐναντίον τῆς γρίπης. Ἐκείνη τὴν ὥρα ἔπερνούσε μιὰ ὑπῆρέτρια. Καὶ ὁ μόρτης δεικνύων τὸ στήθος τοῦ δουλικοῦ:

— Ἄχ! μωρέ, πότε θ' ἀνοίξουν ἐπὶ τέλους αὐτὰ τὰ *κέντρα*;....

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΓΙΤΙΝΗΣ



Ἑλληνικὸς θιάσος

τῆς κ. Καλλινέα.

Ἐνας καλλιτεχνικὸς ἄνεμος μᾶς ἔφερε γιὰ νὰ ἀπολαύσωμεν μερτεῖς εὐχάριστες στιγμὲς τὸν λαμπρὸν Σμυρναϊκὸν θιάσον τῆς κ. Καλλινέα. Χωρὶς νὰ ἔχωμεν τὴν ἀξίωσιν — πράγμα που δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται ἡμᾶς τοὺς πολίτας τοῦλάχιστον — νὰ τοὺς ἀπαιτήσωμεν εἰς τὴν τελειότητα εὐρωπαϊκοῦ θιάσου, θεωροῦμεν καθήκον νὰ ὁμολογήσωμεν τὴν ἀκριβὴ καὶ ἐπιμελῆ ἐργασίαν που κατορθώθη εἰς ὀλίγον σχετικῶς διάστημα μέσα εἰς τὴν Σμύρνην. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι μὲγα μέρος αὐτῆς τῆς ἐργασίας ὀφείλεται εἰς δύο γνωστοὺς εἰς τὸν φιλολογικὸν ὄριζοντα ἐργάτας τοῦ καλάμου τοὺς κ. Α. Παπαδόπουλον (Σύβιον) καὶ Α. Καρακίσην (Ἐπιθεωρητὴν), οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ διεσκεύασαν ἀριστοτεχνικώτατα τὰ καλλίτερα εὐρωπαϊκὰ ἔργα, μᾶς παρουσίασαν μιάν καλὴν, πολὺ καλὴν ἐργασίαν μὲ τὸ ἑλληνικώτατον ὕφος που ἀπήτει στὴν ἑλληνικὴν σκηνήν. Τὸ σύνολον τοῦ θιάσου εἶναι καλὸν καὶ οἱ ἠθοποιοὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου, γνωρίζουν τὴν ἐπὶ σκηνῆς θέσιν των καὶ κατορθώνουν νὰ ψυχολογήσουν τοὺς ρόλους των μὲ μεγάλην εὐληκρίνειαν.

Ἡ κ. Ἀλεξάνδρα Καλλινέα, ἡ πρωταγωνίστρια, μὲ τὴ Σμυρναϊκὴ ὀμορφιά τῆς καὶ τὴν τελείαν ἀπόδοσιν τῶν ρόλων τῆς, που δὲν ὑποκρίνεται, ἀλλὰ εἶνε ἀληθινὰ, στιγμὲς λύπης, χαρᾶς, ἀφίνει ἓνα ἀληθινὸ γέλιο, ἓνα δάκρυ, καὶ συγκινεῖ ὅσους ἠμποροῦν νὰ αἰσθανθοῦν, μὲ μιὰ ἀριστοτεχνικὴ μετρίωσιν, ὅπως ἀποδίδει τὴν Σύβαν τῆς «*Πριγκιπίσσης Τοιγγάνας*» εἶναι ἀληθινὰ ὑπεροχὴ. Στὴν «*Νεραΐδα* τῆς ἀποκρηῆς» μᾶς ἐξωγράφησεν ἓνα δυνατό πολὺ δυνατό πάθος καὶ στῆς «*Τρεῖς Ἀγάπες*» τὴν εἰρωνὴν ἐπιμονὴν τῆς γυναικείας καρδιάς που ἱποκρίσει χωρὶς νὰ δείχνῃ τὸν πόνο τῆς.

Ἀξίζει ἐπίσης νὰ πῆ κανεὶς πολλὰ γιὰ τὴν

δεσποινίδα Ζαλᾶ Μπριγιάντη. Σουμπρώττα, μὲ ὄλην τὴν λεπτότητα μιᾶς Βιενέζας, πολὺ γλυκειὰ στοὺς χοροὺς τοὺς πεταχτοὺς καὶ χαριτωμένους χοροὺς, ἀληθινὴ βασίλισσα στὸ «*Κινοκένινγκεν*» ἔχει μεγάλο θεατρικὸ σιάδιο γιὰ τὸ μέλλον. Σ' αὐτὸ εἴμεθα βέβαιοι. Ὡς ὀλίβια στῆς «*Τρεῖς Ἀγάπες*» παριζιὰνα χορευτρία τοῦ Moulin Rouge σὰν σκερτσόζα κουκλίτσα κατακτᾷ τὸ κοινὸν καὶ τῆς ἀξίζουσι τὰ ἀνελεύθητα χειροκροτήματα. Ἐλπίζουμε νὰ τὴν διοῦμε σὲ μεγαλειτέρους ρόλους καὶ εἴμεθα βέβαιοι γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς.

Ἡ δεσποινὶς Στέλλα Βιολάντη, καλὴ. Προσεκτικὴ καὶ ἐπιμελὴς ὅπως εἶνε θὰ κατορθώσῃ πολὺ περισσότερα καὶ τὸ περιμένομεν.

Ἡ δεσποινὶς Κωνσταντινίδου, καλὴ καρατερίστα. Τὸ κόρο τῶν γυναικῶν δὲν ὕστερε ἐπίσης.

Ὁ κ. Τζιτινιόλης, ὁ γλυκὸς βαρύτονος τοῦ θιάσου, ἔγινε τὸ enfant gate τοῦ κοινοῦ. Ὑπόκρισις φυσικώτατη, ἀπλὸς καὶ ἤρεμος στὰς κινήσεις του, χωρὶς καμμιὰ ἀπολύτως ὑπερβολή. Παίζει μὲ μεγάλη τέχνη κι' ἀφῆκε καλὲς, πολὺ καλὲς ἐντυπώσεις, ὡς Μπόου στὴν «*Τσάρδας*» καὶ ὡς ζωγράφος Ρωναῖ στὴν «*Νεραΐδα*». Πολὺ καλὸς ἐπίσης στοὺς λοιποὺς ρόλους του.

Ὁ συμπαθητικὸς καλλιτέχνης κ. Πολίτης θριαμβεῖ ὡς ραβίσερ στὸ «*Κινοκένινγκεν*». Τοῦ ἀξίζουσι τὰ ἀκατάπανστα χειροκροτήματα τοῦ κοινοῦ καὶ εὐθυμώτατα ἐπαναλαμβάνει τὰ τραγούδια που πάντα σχεδὸν ἀπαιτεῖ τὸ κοινὸν νὰ ἐπαναλαμβάνωνται. Στὴν ψυχολογία τῶν ρόλων πολὺ προσεκτικὸς καὶ φυσικώτατος στοὺς διαλόγους του. Τὸν συγχαιροῦμεν εὐληκρίνεστατα.

Ὁ κ. Στυλιανόπουλος εἶναι ὁ μπριγιάντε κομικὸς τοῦ θιάσου. Ἀμήμητος ὡς γερω-σκανδαλιάρης ἑκατομμυριούχος στὸ «*Κινοκένινγκεν*». Τὸ ὄνομά του θὰ ἀπλώσῃ μιὰ μέρα, μὲ πολὺ καλὴ βᾶσιν σὲ εὐρύτερο θεατρικὸ ὄριζοντα. Ἐλπίζουμε πὼς θὰ τὸ διοῦμε.

Ὁ κ. Ἀυλωνίτης, γνωστὸς ἀπὸ προηγουμένην περιουσία στὴν Πόλιν μας, ἐξελέχθη πολὺ καλὰ στὴν ὀπερέττα. Τὸν εἶδαμε μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν στὴν «*Τσάρδα*» καὶ στὴν «*Νεραΐδα*». Μόνον στὴν «*Νιτούς*», ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι σχεδὸν, δὲν ἦτο στὴν θέσιν του.

Φυσικώτατος καὶ πολὺ καλὸς στὰ σκηνικὰ καὶ τοὺς διαλόγους του ὁ κ. Γληνός. Ἄν ἦτο ἀληθινὸς τενόρος θὰ τὸν χειροκροτούσαμε μὲ ὄλην μας τὴν καρδιά μαζί μὲ τοὺς ἄλλους.

Ὁ παλῆος ἠθοποιὸς μας κ. Βερόνης καὶ ὁ κ. Κλημανιώτης, δύο καλοὶ κομικοὶ.

Συγχαιροῦντες τὸν θιάσον, που κατώρθωσε νὰ συγκεντρωθῇ εἰς ἓνα τόσο καλὸν σύνολον, ἐπιφυσασομεθα νὰ ἐπανεέλθωμεν.

Ο ΘΕΑΤΡΙΚΟΓΡΑΦΟΣ



ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΑ ΞΕΡΑΔΙΑ

(Ο Χάρος και ο Μαθουσαλας)

Ήτανε μιὰ φορά, στὰ περασμένα χρόνια, ἕνας ἄνθρωπος πολὺ πλούσιος μὰ τόσο πλούσιος ποῦ δὲν ἤξευρε τὸ τί εἶχε.

Μιὰ μέρα πῆγε σ' ἕνα μεγάλο δάσος δικό του, νὰ σεργιανίσῃ· ἐκεῖ εἶδε ἕνα γέρω καὶ μαζέυε ξερόνια τοῦ λέει :

— Καλὴ μέρα, γέρω.

— Καλῶς τὸ παιδί μου.

— Τί κάνεις αὐτοῦ;

— Νά! μαζεύω ξερονίτσα, νὰ πάγω στὸ καλύβι μου.

Τότες ὁ πλούσιος τὸν βοήθησε καὶ ἔβαλε τὰ ξερόνια στὴ ράχη του.

Σὰν ἀνέβηκε τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, ἐγύρισε ὁ γέρω καὶ ἐτήραξε τὸν νέο καὶ τοῦ εἶπεν :

— "Ε! καλληκάρη! ἀφοῦ γνωριστήκαμε πρέπει νὰ ξέρῃς ὁ ἕνας ποιὸς εἶν' ὁ ἄλλος.

— Μετὰ χαρᾶς σου, τοῦ λέγει ὁ νέος. Ἐμένα μὲ λένε Μαθουσαλα.

— Καὶ μένα μὲ λένε Χάρο, λέγει ὁ γέρω.

Σὰν ἄκουσε ἔτσι ὁ νέος κατατρόμαξε ὁ Χάρος τὸν εἶδε μὰ δὲν μίλησε.

Σὰν πῆγε λίγο παρακάτω, γυρίζει καὶ τοῦ λέγει :

— Καὶ γιὰ τὸ καλὸ ποῦ μ' ἔκανες τί καλὸ θέλεις νὰ σοῦ κάνω.

— Ἄν θέλῃς νὰ μὲ κάμῃς νὰ ζήσω πολλὰ χρόνια.

Βγαίνει ὁ γέρω ἀπ' τὸν κόρφο του ἕνα παλῆο τεφτέρι καταλιγδωμένο, σαλιώνει τὸ χέρι του ψάχνει, ψάχνει... καὶ βρίσκει τὸ νομιά του.

"Ε! τοῦ λέει, ἔχεις νὰ ζήσης πολλὰ χρόνια καὶ τόσο πολλὰ ποῦ θὰ σέχουνε γιὰ εὐχὴ ὅλος ὁ κόσμος. Αὐτὸ ἦτανε γραφτό σου. Τώρα πές μου τί θέλεις νὰ σέ κάμω ἐγώ.

— Νὰ μοῦ πῆς πότε θὰ πεθάνω.

— Σὰν ἀρχίσουν τὰ κλαριά νὰ γίνονται ξεράδια θὰ ξεραθῇ καὶ τὸ κορμί τοῦ δένδρου.

Πέρασαν ἀπὸ τότες πολλὰ χρόνια καὶ ὁ Μαθουσαλας ἐπανιρέφθη, ἔκαμε παιδιά, ἀγγόνια καὶ ξαγγόνια καὶ ζοῦσε πολὺ εὐχαριστημένος.

Μιὰ μέρα μαζώξε τὰ παιδιά του καὶ

ὄλους τοὺς ἄλλους του συγγενεῖς καὶ τοὺς εἶπε :

— "Ε! παιδιά μου. Ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρὸ ἀρχίνισαν τὰ ξεράδια καὶ κοντεύει καὶ τὸ κορμί τοῦ δένδρου νὰ ξεραθῇ.

Καὶ τοὺς εἶπε τοῦ Χάρου τὴν ἱστορία.

— Ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρὸ μὲ πονοῦνε πότε τὰ ποδάρια μου, πότε τὰ χέρια μου, πότε τ' αἰτιά μου· αὐτὸ εἶνε, παιδιά μου, τὰ κλωνάρια τοῦ ἀνθρώπου καὶ σὰν πονοῦνε γένονται ξεράδια. καὶ τὸ κορμί χωρὶς κλωνάρια δὲν μπορεῖ νὰ βαστάξῃ καὶ ξηραίνεται κι' αὐτό.

Αὐτὴ ἦτανε ἡ ὑστερὴν μιλίᾳ τοῦ γέρω Μαθουσαλα, καὶ ἀφοῦ εὐχρίσθηκε σ' ὄλους νὰ κάνουν τὰ χρόνια του ἦλθε ὁ φίλος του ὁ Χάρος καὶ τὸν ἐπῆρε.

Δ. Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ



ΟΙ ΠΕΘΑΜΕΝΟΙ

Καὶ πειὸ μακριὰ καὶ πειὸ ψηλά στὸ κοῖσὲ κόσμον ἄγνωστο ἀντικρύζω [μητῆρι μὴν ὠμορφιά, ὅταν χαρίζω στής φαντασίας τ' ἄσπλο ποτήρι.

Τὴ δρόσο ποῦ ναρκώνει μου τὸ σῶμα ὁ πόθος ἔρμος ἔχει σβῦσει κ' ἐνοῦσες τ' ἄχαρο μεθύσι σ' ἄγγιχτο ἐκεῖ τῶν πεθαμένων χῶμα.

Γιατί φοβᾶσαι ; Σὲ θωρῶ σὰ φθινοπώρου [φύλλο θέλω τραγοῦδια νὰ σέ πῶ καὶ ρόδα νὰ σέ [στεῖλω μὰ βρίσκω ἄμετρον ἐρημιά, σὲ φύσι μαρμα- [ραμένη.

Νοιάθεις τρεμοῦλα ; Δὲ μιλάς. Ἄλλοίμονο [σιμώνει ὁ Μάρτης, ποῦ θὰ ξαναρτεῖ τὸ μαῦρο χε- [λιδόνι κ' εἶμ' ἔρμος. Κάθε πόθος μου ὄλημερίς [πεθαίνει

Κ. Ζ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Νέα βιβλία.

Ἀγγέλλεται εἰς Ἀθηνῶν ἡ ἔκδοσις νέων κωνσταντίνου συλλογῶν «οἱ Βορροί» τοῦ κ. Κ. Παλαμά, τὰ «Σλασμένα Μάρμαρα» τοῦ κ. Ι. Πολέμη, τὰ «Τραγοῦδια τοῦ Σπιτιοῦ» τοῦ κ. Γ. Στρατήγη, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ ἀναγνώσταί μας θὰ ἀπολαύσουν ἐν ἄλλῃ στήλῃ μερικoὺς στίχοις. Ἐπίσης ἐξεδόθησαν τὰ «Τραγοῦδια τῆς Φυλακῆς» τοῦ κ. Ι. Δαμβέργη καὶ οἱ «Γυρισμοί» τοῦ κ. Ράφου Φιλίππα.

Ἐκ Σμύρνης μᾶς ἐστάλησαν «Ἡ θεὰ Φυλάδε» τῶν κκ. Δ. Γ. Μιλάνου καὶ Μ. Ε. Λουκά γραμμένους μὲ πολὺ τέχνην καὶ περὶ τῶν ὁποίων ἐπιτενίστερον θὰ ὁμιλήσομεν.]

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Ἄρπες τῶν πεύκων μυστικῆς πολύχορδες κ' αἰώνιες στὴν ἱερὴ τῆς ἀνοιξῆς μυρόβολη ἐποχή, ἀπὸ τίς σφαιῖρες θὰ πετᾷ ψηλά τίς παναρμόνιες στὰ σμαραγδένια τέλιά σας νὰ ψάλλῃ μου ἡ ψυχὴ. Κι' ἂν ζῆ τὸ δένδρο π' ἀγαπῶ στὸν ἴσκιό του ἀπὸ κάτω μὲ τρεχαντήρι ἀγέρινο σὰν ἀστραπὴ γοργὸ μὲ τῶν ἠρώων μου θὰ πετῶ τὸ φλογερὸ φουσατο τὴ φόρμιγγά μου παίζοντας στὴ συννεφένια Ἄργω!

Γ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ



ΔΙΑΜΑΝΤΕΝΙΑ ΛΟΓΙΑ

* Ἐμπιστεύου τὸ μυστικόν σου μόνον εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος δὲν ἐζήτησε νὰ τὸ μαντεύσῃ.

* Ὁ ὕπνος εἶνε ὁ μόνος φίλος ὁ ὁποῖος δὲν ἐρχεται ὅταν τὸν προσκαλοῦμεν.

* Ὅταν κατηγορεῖτε γενικῶς τὰς γυναῖκας, ὅλοι ἐξεγείρονται ἐναντίον σας. Ὅταν τὰς κακολογεῖτε ἀπὸ μίαν μίαν ὅλοι συμφωνοῦν μαζί σας.

* Αἱ γυναῖκες λησμονοῦν ὅτι ἦσαν νέαι, ὅταν ὄμιλοῦν διὰ τὰς νέας, καὶ αἱ νέαι δὲν συλλογίζονται ὅτι θὰ γηράσουν ὅταν ὄμιλοῦν διὰ τὰς γραιάς.

* Ὅσαι γυναῖκες ἐπιθυμοῦσι μᾶλλον νὰ ἀρῶσιν ἀνδρῶν ἀνοήτων ἢ νὰ ὑπακούωσιν εἰς τρονημοὺς ὄνδρας, ὁμοιάζουσι διαβόλην, ὅστις θὰ ἐπιτοῖμα νὰ ὀδηγῇ τυφλοὺς ἢ νὰ ἀκολουθῇ βλέποντας.

* Ἡ γυναικεία ἡλικία εἶνε κεφάλαιον, τὸ ὁποῖον ὄμως ὅσον μεγαλειότερον γίνεται τόσοον μικρότερον τόκον δίδει.

* Αἱ γυναῖκες μᾶς κυβερνοῦν ὡς προσπαθώμεν λοιπὸν νὰ τὰς καθιστώμεν τελειότερας, ὅσον περισσότερο φῶτα ἔχουν, τόσοον περισσότερο θὰ φωτισώμεθα καὶ ἡμεῖς.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ καὶ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛΑ ΚΑΦΙΕΡΟΥ ἤξεραβανίσθησαν Πέρας 6 Ἰανουαρίου 1919

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

JEAN RICHERIN
de l'Academie Française

ΜΙΑ ΕΡΩΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Έν τούτοις ή κ. Άνδρέ δεν επανήρξατο, ούτε έδιδε σημεία ζωής. Από τριών μηνών, που είχε εγκαταλείψη την Άμπλόν, ο Λουκιανός δεν ξαναπήγε. Τό είχε υποσχεθί εις τόν φίλον του, κατά την πρώτην όργην του, όπόταν ενόμιζε, ότι γλύτωσεν από τόν κύνδινον που τόσοσν ώραία του εξήγησεν ο Φρεσσών, διάνα μη φανή δειλός.

Υπό την εντύπωσιν της ιδέας, ότι εγλύτωσε και αρχάς εκράτησεν την υπόσχεσίν του. Άλλά σήμερον που του επανήλθον αι επιθυμίας του το εφαινετο βαρεία ή υπόσχεσις όπως ή διαίτα εις τούς αρρώστους που τούς ξανάρχεται ή όρεξις. Εάν—όπως διόχυριζετο ο Φρεσσών—ή κ. Άνδρέ είχε επανέλθη εκεί κάτω ή τουλάχιστον τότε είχε αφήση ίχνη διά να την ανεύρη, έπρεπε να άμελήση το ασφαλές μέσον να την επανίδη και να άρνηθί σαν βλάκας την έλλιδα να την επανακτήση;

Μιά ώραίαν ήμέραν δεν ήδονήθη ν' άντιστι, και χωρίς να πη τίποτε εις τόν φίλον του, άπεφάσισε να επιστρέψη εις την Άμπλόν. Μόλονονι δεν είχε σβύση μέσα του τας ιδέας του Φρεσσών, συνεκινήθη άμα ως έπλησίασε εις τόν τόπον όπου ησθάνθη τόσην εύτυχίαν. Έδώ άνέπνεε άλλον άέρα και όχι του δωματίου του πρακτικού ήθικολόγου Φρεσσών. Εάν εκείνην την στιγμήν συνήντα την κ. Άνδρέ, όλες ή κακιές ιδέες θα σβύνουνταν σε μια ματιά χαιδευτική και σοβαρά, και δεν θα πρόφθαινε να σκεφθί καν να φιλήση το έμορφο χέρι που θα το έδιδε.

— Πώς θα με κοροϊδέση ο Πέτρος, έλεγε καθ' εαντόν, αν έβλεπε την σύγγισίν μου! Και θα είχε δίκαιον. Όταν θα είμαι όμως κοντά της μέσα στα χάρδια της δεν θα αισθάνομαι πια την κτηνώδη φωνή που με δίδει άφορμήν για κλάμματα.

Κι' όπως οι φοβιτσιάρηδες διά να πάρουν θάρρος στο σκοτάδι της νίκτας τραγουδούν κανένα τραγουδάκι είτε ύψηλοφώνως βάζοντας όσον είμποροσσε κνισμόν την λογοδοσίαν αυτήν:

— Έμπρός λοιπόν! Έχω αρκετά κουφέττα της πλατωνικής αγάπης. Αυτό άνοσταίνει την καρδιά. Έρχομαι με τα δόντια άκονισμένα για να φάγω το ρώστο.

Δεν θα γλυτώση πια το πουλί, γιατί δεν είμαι παιδί.

Και έφθασε επί τέλους στο σπίτι της, που εγκατεστάθη εις το μέσον της πεδιάδος της γεμάτης από τα μαραμμένα φύλλα του φθινοπώρου, να έμοιαζε σαν φωληά πουλιού, αλλά ή

φωληά έμενε έρημος. Με την άσπρην όφιν του και τα κλεισμένα παράθυρα με τα παραθυρόφυλλά τους που έμοιαζαν σαν μάτια με κλειστά βλέφαρα, παρουσίαζεν νεκράν όφιν. Ο Λουκιανός άμα έκαμε ένα γύρον, έβεβαιώθη ότι από πολλού κανείς δεν επάτησε εκεί.

Ο Λουκιανός επανήλθε εις Παρισίους και διηγήθη εις τόν Πέτρον την εκδρομήν του.

— Ηπατήθης. Είδες, του έλεγε, ότι ή κ. Άνδρέ δεν θα επανέλθη.

— Τόσον το καλύτερον, απήντησεν ο Φρεσσών. Παρητήθη του σχεδίου της.

— Άλλά, εάν δεν επαγέλθη, δεν είνε κοκέτα όπως έλεγεσ, ούτε είχε σκεφθί κανέν σχεδίου.

— Άκόμη θα την υπερασπίζεσαι; Δεν θα μάθης να διακρίνης επί τέλους την αλήθειαν των πραγμάτων; Φαντάζεσαι, ότι δεν έσκέφθη καθόλου δι' εσε ή κ. Άνδρέ από του χωρισμού σας; Είμαι βέβαιος ότι φρόντιζε να μάθη τι έκαμες. Έμαθε ότι είσαι μαζί μου και σκέφθηκε ότι με τα είπας όλα. Και με ξεύρει δά!

Καταλαμβάνει ότι είσαι προσιατευόμενος μου και ξεύρει ότι μυρίσθηκα το σχέδιόν της και σε φώτισα. Βεβαία περί της νίκης έμηχανεύετο εναντίον σου, τότε όμως που μπήκα μεταξύ δεν έχει πια εμπιστοσύνη. Είδε που θα χάση τόν καιρόν της και την νίότη της (αν έχει) και γλύστωσε. Άχ! ή γυναίκες, ξεύρουν καλά με ποιούς πλέκουν.

Ο Φρεσσών με τόσην επιδεξιότητα διεκήρυτε τόν θριάμβόν του ώστε ο Λουκιανός έπίστευσε.

— Μα την πίστιν μου, έσκέφθη, τόσο το καλύτερο. Χάνει κανείς μια εύρίσκει δέκα. Ίσως να είνε δια καλόν μου που δεν την ηδρα εις την Άμπλόν. Είμαι τόσοσν αδύνατος και θα ξαναπιανόμουν άφεύκτως και πάλιν.

Άς τα ξεχάσω αυτά.

Αι επιθυμίας του που είχαν ξανανάψη με την έλλιδα που θα έβλεπε και πάλιν την κ. Άνδρέ έσβύσθησαν όλίγον και όλίγον όταν έπίστευσε ότι έφυγε δια πάντα. Και ήρχισε να σκέπτεται μόνον τας άναμνήσεις του και να τόν κυριεύουν αι αισθητικαι άπογοητεύσεις, που ρακολουθούν άμέσως μιάν αγάπη κατεστραμένη.

Χωρίς λύτην ξεχασε το όνειρο που δεν θα επηλήθευε ποτέ, όπως τα πουλιά αφήνουν το δένδρον που θα πεθάνη.

(Ακολουθεί)

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ δ. γ.

ΤΣΙΜΠΗΜΑΤΑ

Στόν Ν. Ψ.

Όταν αρχέβης στούντια
καντάδες και τραγούδια
έμπνείεις χίλιους ποιητάς
άνθίζεις τα λουλούδια
κι' όσοι σ' άκούν νομίζουνε
πουν' στην Ίταλία τή χρυσή
μόνον εγώ ο πεζότατος
νοιώθω πως είμαι στο νησί.

ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΕΝΝΟΗΤΙΚΟΥΣ

Κουβαλάτε μαρμελάτες, μπισκοτάκια, σοκολάτες,
και μεζέδες και γλυκούδια εις εσάς καθείς
Ναί! θαυμάσια και τούτα [θα εύρη
τα ταμπούρα τα λαούτα
μα καλύτερα γλυκούδια
θάταν κάρβουνα και άλευρι.
Γιατι μάθει άφεντάδες που μας ήρθατ' απ'
το Παρίσι την Άθήνα [τη Λόντρα
πως έδω άνεξαιρέτως όλων των γενών τα
πάσχομεν δεινώς την «Πείνα» [δντα
κ' είν' φοβεροτάτη νόσος
στο στομάχι αγρίως ούσα, . .
ας μας λείπουνε τα λούσα.
ΘΑΝΟΣ ΑΜΟΡΗΣ

ΜΟΡΤΙΚΑ ΜΕΘΥΣΙΑ

Για να μου λέν ρε τζόγια μου
παιδί φιλόφιλο
άπόμεινα στα χάρια μου
πετσά και κόκκαλο.
Που το σπαθί σαν άγνωστος
και γώ δεν πρότεινα
περνώντας στα στενόδρομα
τα θεοσκότεινα.
Κ' έτσι μέσ' στην άπενταριά
βδομάδες στράγγισα
για να με διώχνη στο λεπτό
ή κόνα Φράγκισα.
Και τώρα χώρια που περνά
παντού κι' άμπαλωτος
ισόβια θάμαι στην κερά
φτωχός αιχμάλωτος.

Κ. ΚΑΖΕΠΗΣ

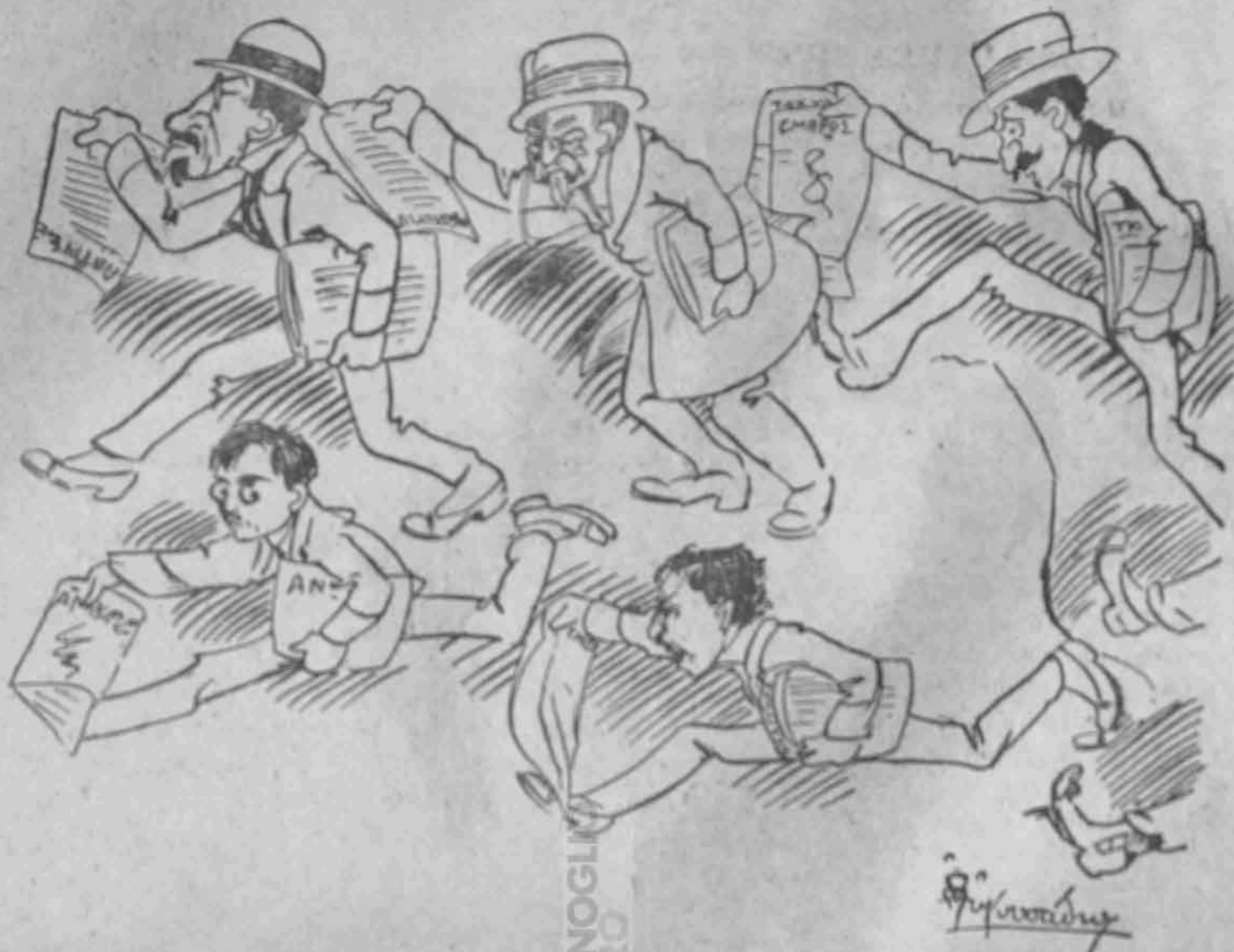
Έκδόσεις.

Έξεδόθη και κυκλοφορεί κομποτυπωμένος ο ύμνος προς τούς έλευθερωτάς, με ποιήσιν του κ. Α. Θεοδοριδου και μουσικήν κ. Ζάττα.

Τόν συστήνομεν ως τόν ιδανικώτερον ύμνον της έλευθερίας.

Άς μη μείνη κανείς χωρίς να τόν αγοράση. Τιμάται γρ. 30 και εύρίσκεται εις τα κεντρικώτερα και μεγαλύτερα καταστήματα του Πέραν.

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΗΣ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑΣ



Με τὸ πέσιμο τῶν φύλλων . . . ὁ ξεπεσμός τῶν διευθυντῶν τῶν.



Πέντε παράδων ἀναφόρι.

Ἐορίσθη τὸ ἀναφόρι τῶν Τραμβασητοῦδων καὶ ἀρχισε τῶν μεμοῦρηδων τῆς γεφύρας. Μὰ εἶνε τόσο ἀξιόλογον ἀναφόρι, μὲ ὅλην τὴν πενταρικήν ὄψιν του ὥστε ἀξίζει νὰ διαμαρτυρηθῆ κανεὶς. Λίδεται γρόσι καὶ πέρνεται 35 παρ. Γιὰ οὗς ἡ πεντάρα δὲν εἶνε τίποτε μὰ σκεφθῆτε τόσες χιλιάδες πεντάρες ἀνθρώπων ποῦ περνοῦν τὸ γεφύρι!

Καὶ ἔσπερα σὲ λένε . . . ἀναφόρ καλκτῆ. Τί καλκτῆ, βρε ἀδελφέ ἀφοῦ ἡμέρα μεσημέρι σὲ κλέβουν ἐπάνω στὸ γεφύρι! . . .

Ἐξω τοῦ Νυμφῶνος.

Μίαν νόστιμη δουλειὰ κατάφερε τὴν πρωτοχρονιά ἡ παλληκαράδικη ἐπιτροπὴ τῆς Κοιμῆσεως τῆς Θεοτόκου τοῦ Βεσικτῆς εἰς τοὺς ἐνορίτας.

Τοὺς προσκεκάλειν ἑγκαίρως διὰ τῶν συνήθων ρεκλαματζήδων τῶν ἐκκλησιῶν μέσων, εἰς πανηγυρικήν λειτουργίαν καὶ κατόπιν εἰς τελετὴν ἐν τῇ σχολῇ τῆς κοινότητος, ὅπου θὰ παρευρίσκοντο ναῦται καὶ ἀξωματικοὶ τοῦ Ἄ-

βραφ — τῆς πιάτικῆς ρεκλάμα. — Ἐτελείωσεν ἡ λειτουργία βγήκαν, ἐναβγήκαν οἱ δῆκοι καὶ οἱ ἐνορίται — χωβαρντάδες ἀνθρώποι — ἔδωσαν κι' ἔδωσαν.

Καὶ κατόπιν πήγαν ὅλοι ἐν συνοδείᾳ εἰς τὴν σχολὴν. Ἀλλὰ ποῦ ἡ περιποίησις τῆς ἐκκλησίας ἐδῶ. Στάθηκε ἕνας ἰσορροπιῆς στὴν πόρτα καὶ δὲν ἄφινε οὔτε μισὸ ἐνορίτην νὰ περάσῃ παρά μόνον τοὺς ναῦτας καὶ ἀξωματικούς καὶ τὴν ἐξ ἐπιτά ἀποτελουμένην κλίκα των. Μάλιστα δταν οἱ προύχοντες τῆς κοινότητος ἠθέλησαν νὰ περάσουν ντυμένοι μὲ κ λ ἄ κ καὶ ρενδικότες τοὺς ἔπιασαν μὲ τῆς κλωτσιῆς καὶ ξύλο καὶ κακῶς τοὺς ἔδωξαν.

Ἐκλείσαν κατόπιν τῆς πόρτες καὶ μόνον μετὰ τῶν ναυτῶν καὶ ἀξωματικῶν ἐξεφώνησαν λόγους, ἔκοψαν τὴν πῆτταν καὶ σερβιρίστηκαν παρά τὰς ἀγγίας διαμαρτυρίας τῶν ἐξωθεν ἐνοριτῶν.

Συγγαίρομεν τὴν παλληκαράδικη ἐπιτροπὴν, ἀπαρτιζομένην ἐκ τῶν κ. κ. Δ. Ζαφειροπούλου, Α. Κρασοῦ, Ν. Εἰσιτρατιάδης, Σ. Ἰορδανίδης, Μανόπουλος, Α. Φράγκος, Κ. Θεωμάγιου, Μ. Κομνήτος, Χ. Κιφίσου.

Καὶ εὐχόμεθα καὶ τοῦ χρόνου.

Δὲν πήρε Ἐγγλέζικο ἄλατι.

Κάποια δεσποινίς προχθὲς νόστιμη καὶ πεταχτὴ δὲν μποροῦσε νὰ βρασιάλῃ καὶ ἤλθε στὰ γραφεῖά μας νὰ μᾶς ἐρωτήσῃ διὰ τὴν ἀφά-

νειαν τῆς Ἐγγλέζικῆς τὴν παρελθοῦσαν ἐξ ἑβδομάδα.

— Σὰς παρακαλῶ κ. διευθυντὰ διὰ τὴν δὲν ἐξήλθεν ἡ Ἐγγλέζικη.

Καὶ ὁ διευθυντὴς ἀφοῦ τὴν εἶδε ἀπ' τὰ νύχια ὡς τὴν κορφή, ἐκάρμισσε τὸν δεξιὸν, χαμογέλισε στανδαλιάρικα καὶ τῆς εἶπε:

— Δὲν πήρε Ἐγγλέζικο ἄλατι γι' αὐτὸ δὲν ἐξήλθε δεσποινίς, ἀλλὰ εἴμπορεῖτε νὰ καθίστετε.

Οἱ ἔξυπνοι

Ὅλος ὁ κόσμος ποῦ θέλει νὰ φορέσῃ κορμὰ στερεὰ καὶ εὐθηνὰ παπούτσια πήγε εἰς τοῦ Λοιζοπούλου καὶ Κοινάδη Γενιά Καρδάσοι Ἄρ. 27.

Πῆρε, πῆρε, πῆρε γυναικίαι, ἀνδρικά καὶ παιδικὰ κι' εὐχαριστήθηκε.

Εἶχε καὶ ἤδη νεοτερισμῶν, μεροδῆς καὶ ἄλλα πράγματα καλὰ καὶ εὐθηνὰ γούνημα.

Ὁ κύριος θυμῶντι.

— Μὰ τί διάβολο, Μοίρη πάλα, τόσο φθηνὴ τὴν πήρες τὴν ζάχαρη καὶ ἔκαρες σὲν μέλι τὸν καφέ!

— Ὅχι, ἀγάπη μου, τὸ ζάχαρ ποῦ ἡ ζάχαρη εἶνε ἀκριβὴ καὶ γιὰ νὰ κάμω οἰκονομία, πήρα ζαχαρωμένο καφέ πρὸς 120 γρ. ἀπ' δὲν Ἀλόγη στὸ Γαλατῶ-Σερφὶ ἀντίσῃρ στὴν Παριζιάνη.

Τὸ Ρουτὸ